

ס' י ג ל י י ר ב ר ת ל ע ל ר נ א ב פ ר ש ת ה ש ב ר ע
ע רו כ ים ב יז י נ ח מ ה ל י ב ו ב י צ ש נ ה ש ב י

(ג) **מִשְׁתַּחֲוָת בַּהַר (ח'ג)** פרק כ"ה לה-לח.
(תַּعֲרוֹת: שָׁאַלְוּן זֶה הַוָּא הַמֵּשׁ לְשָׁאַלְוּן בַּהַר תְּשִׁיבָה, שָׁעַסְק בְּחַלְקָנוּ הַרְאָסָוּן שֶׁל פָּרָק זֶה:
בְּמִזְטָה וּבִיּוֹבָל. שָׁאַלְוּן זֶה עֲוֹסָק בְּשִׁאלָה א' בְּפָרָק כָּלוּ, בְּשָׁאָר הַשְּׁאָלוֹת בְּעַבְנִין רַבִּית
(לְהַלְלָת).

א. תוספתא ערכין ה' הילכה הא' מפט' ערכיין לא' ע"ב, מס' קדושין, כ' כ' א': אמר ר' יוסי בר' חביבא: בא וראה כמה קשא אבוקה של שביעית. כיزاد? אדם עוזה מלאכה בפירות שביעית - החtileל מוכר טסטללו שנאמר (כ"ה י"ד) "וציא תמכרו ממוכר לעמיטך" לא תלגיס - (רש"י): לא שם לבו אפרועות הבא עליון לחזור בו מעבירה שבידיו החtileל למכור שדה אחרזתו, שנאמצ' (ב"ה): כי ימוריך אחיך ומכר מאתזותך; לא באת לידן (רש"י): לא בא בידך הרהור השוכנה ע"ז שבא לכל אלה (עד שמכר את ביתו, שב' (כ"ט) "ואהיש כי ימוריך בית מושבך"!). לא באת אחיך - עד שלווה ברובית, שנאמר (ל"ה): כי ימוריך אחיך ומטה ידו... אל תקח פattro נפק' ותרבתי' לא באת לידן - עד שמכר את עצמו, שב' (ל"ט) " וכי ימוריך אחיך ונמכר לך" - ולא לך לא לגר שנו' (מ"ג) "ונמכר לגר" וולא לגר זדק אלא לגר תושב שב' (ט"ז) "ונמכר לגר תושב" משפטת גרא - זה בכרי; כשהוא אומר "לעקר" - זה הנמכר ונעשה משותה לעבודה זרה עצמה.

1. מהו הרעיון הכלול במדריך זה?
  2. מהי דרך הדرس שבה משתמש ר' יוסי?
  3. הידועות לך עוד דוגמאות לدرس הבנוי בדריך זו?

ב. לה"י ומוך אחיך וטחה ידו עמד. השווה את פסוקנו לפסוק כ"ה ולפסוק ל"א. למה אמר בפסוקנו "ימוך... וטחה ידו" ובשבי הפסוקים האחרונים נאמר "וכי ימוך אחיך", בל' תוספת המליט המסווגות בק? (ועוד רשי' ליה ד"ה והחזקת בו).

מה קשה לפרשם בפפוקים הבאים: ג. 1. לר' באב"ע לע"ה ד"ה וחיל. 2. לסתורנו לע"ו ד"ה אל תקח מאתו. 3. לר' שי לע"ו שפְּנַצְּדָרֶתְּבוֹת. 4. לר' שי לע"ח ד"ה אשר הוואתאי. ד. כיצד מבادرים הבארו, הירש, העמק דבר את הכלל שבין הפסוקים לו-לו. ה. הבאורו: לפי שפטו מקרוא זה מדבר שהלווה סתום כסוף או פרות, ולא התנה עמו שיתמן לנו נשך או תרבית, וכשפורה הלהות ורוץח ליתן לו מרצובג נשק או תרבית, זה זיהיר שאל יקחחו ממנה; והחתוב הסמוך מדבר שאל יתן לו כספו בנשך, שלא יתנה כך עמו, ואם התנה עובר בלאו, אעפ' שלא פרע ולא כלום... ר. ש. ר. הירש. אין האסור חיל רק על לקיחת הנשך - כנראה מתרוך פסוק לע"ה - אלא בתינכת הכסף ע"ה-מנת שיפרענו בנשך ורביה - שימת הנשך עליינו עצמה - היא עברה על אסור התרומה. העמק דבר לע"ז ד"ה את כסוף לא תנתן: לפי הפשט קאי על הלוח שגם הוא מוזחר שלא יתנו כספו בשבייל נשך ואכלנו בשבייל מרבית.

ה. לו', ויראת מלוקין'. מה בין ר' שמי (שת דעות) ובין הבואר בפראט מליט אלח? באורו: לפיה שלא הלווה על-מנת שיתן לו רבית אלא מסוב לבו, יורה לעצמו יותר לקחת אותו בשעת תשלומיים, כשיתן לו הלווה רבית מרוצונו וודעתו, ולא יידר איז שיגבחו בשבייל זה, אמר "ויראת מלוקין" שיפרע ממקם תעשה כן.obar את הביטויים ברש"י: 1) תולח מעתינו ביבר. 2) דבר המסור לבו של אדם.

ספרא: זו דרש בן פטורי: שבויים שהיו הולכים במדבר ולאין ביד אחד אלא קיתון של מים, אם שותהו אחד - מגיע לישוב. ואם שותיהם אותו שנים - שניהם מתים. דרש בן פטורי: לשתיו שנייהם וימתוו, שנ"י רוח Achik Umek". אמר לו ר' עקיבא: "روح Achik Umek" - Achik קודמים לחבירך. (בבבא מס' ב ע"א בשנויות ג' ירסא: ... אם שותיהם שניהם - מתים. (רש"י: ביצה, שאין מספיק לשניהם). דרש בן פטורי: מוטב שישתו שנייהם וימתוו ולא יראו אחד מהם במיתתו של חברו. עד שבא ר' עקיבא וגמרא: וחיל Achik Umek - חיין קודמים לחייו טבר).

1. נסביר את השקפת כל אחד משבי התנאים ואת נמקה!
  2. כיצד הגיעו למסקנות מתבגרות על יסוד אותו פסוק עצמו?

עזה טובה? בטעם אסור רבית קרא ר' ש.ר. הירש שמות כ"ב כ"ד (ויקרא כ"ה ל"ו)

כל המכוונים לסדר את השבוכותיהם ולשלוחם בעד סדר "במדבר" דבריהם (4 מיל כל גלוון) 76 מיל ובודוק על כך 57 מיל דמי שלוחה. בסה"כ 183 מיל. הכתבת לשלוח כסף; הזמןות וכדומה: י. אשכוזי, ירושלים, רח' אוסישקין 48. הכתבת לשלוח תשובה: נחמה ליבוביץ, ירושלים, קרית-משה.